

[Industriministeren]

markeder, og ingen kan i den udstrækning, som man hidtil har kunnet, beskytte sig bag barrierer, som i gamle dage var toldmæssige barrierer, men som ellers har været forskellige handelsmæssige, tekniske barrierer, som vi netop er i gang med effektivt at afskaffe såvel inden for Fællesskabet som inden for det arbejde, der foregår i GATT-regi. Det tror jeg alle kan glæde sig over, men vi må indrømme over for hinanden her i Tinget, at det lægger op til en situation, hvor vi som land – og vi må erkende, at vi hører ikke til de største – ikke må bruge ressourcerne på at skabe interessekonflikter. Derfor er udspillet fra regeringens side helt klart et udspil til et samarbejde, et konstruktivt samarbejde, hvor vi naturligvis har forskellige meninger, men hvor vi meget gerne i den periode, vi har for os, skulle kunne finde fornuftigt sammen om at gøre noget for det, som i virkeligheden mere end noget andet er grundlaget for velfærden i vort samfund, nemlig indtjeningen. Det er ikke her, vi slås. All right, på fordelingspolitikens område er der mange muligheder, så lad kreativiteten og slåskampen udfolde sig dér!

Der er stillet en del spørgsmål, og jeg skal prøve uden at bruge alt for lang tid at komme ind på nogle af dem.

Hr. Nyrup Rasmussen sagde en hel del om alt det, der manglede, og han kunne godt have ønsket sig en redegørelse, som var mere indholdsrig. Ja, jeg havde også gerne skrevet en væsentlig længere redegørelse, hr. Nyrup Rasmussen, men opgaven er jo bunden til at være en opgave, hvor dette meget store problemkompleks skal kunne sammenfattes på 12 sider, og derfor har vi da også benyttet lejligheden til – som det rigtigt var konstateret – at udgive diverse småskrifter om mange af de oplæg, som vi har haft lejlighed til at diskutere ikke mindst med erhvervslivets organisationer og arbejdsmarkedets parter i forbindelse med den række af møder i Industripolitisk Kontaktudvalg, som blev holdt i efteråret 1988 netop som optakt til at skabe en mere konsensuspræget debat om Strategi 92. Det konsensusprægede synes jeg nok i høj grad lå i forberedelserne. Når man ser på kommentarerne i pressen, er det, ligesom man har hæftet sig i særlig grad ved de punkter, hvor der ikke var tale om den fornødne enighed – ikke mindst inden for interesseorganisationerne.

All right, hr. Nyrup Rasmussen er næppe i tvivl om, hvor både jeg og regeringen står også med de småskrifter, vi har udgivet om ledelsesproblemer. Jeg vil også gerne referere til Berlingske Tidende af i går, hvor jeg havde lejlighed til at tilkendegive initiativer, jeg ønsker at tage på det nordiske plan vedrørende efteruddannelse af ledere på et højt niveau, samarbejde offentligt/privat, den kronik, jeg i sin tid skrev, som senere gav anledning til yderligere redegørelse om sammenhæng mellem miljø og industriudvikling osv.

Et konkret spørgsmål stillede hr. Nyrup Rasmussen vedrørende eksportstipendiatorordningen. Her vil jeg gerne sige, at denne ordning, som jo fungerer og fortsat skal fungere i Industriministeriets regi, skal videreføres i sit fulde omfang. Det er en ordning, som jeg har peget på tidligere er effektiv, og den erkendelse, regeringen er kommet til, er, at vi ønsker den videreført.

Hr. Nyrup Rasmussen spurgte, om der i forbindelse med netværkscentrene var lagt op til noget mere eller mindre bestemt fra vores side. Hvad er det, man kan give penge til efter hjælp-til-selvhjælp-princippet vedrørende de ting, man samarbejder om? Der ligger ikke umiddelbart nogen begrænsninger, hr. Nyrup Rasmussen. Det er alene et spørgsmål om, hvad virksomhederne kan blive enige om. Naturligvis er der ikke større midler, end der må foretages en vis form for prioritering, men det er en prioritering, som ikke automatisk udelukker områder, som virksomhederne kunne finde sammen om. Det er mere et spørgsmål, om man kan sige, at der er en sådan opfyldelse af kvalitative krav, at man kan forvente, at der kan komme noget fornuftigt ud af et sådant samarbejde.

Om forsknings- og udviklingsprojekterne, som vi har lagt op til, vil jeg ikke bruge mange ord. Jeg mener i og for sig, at det segment, vi prøver at ramme, ligger imellem Udviklingsfonden på den ene side og regeringens forskningspolitiske oplæg på den anden side, hvor der også udpeges forskningsområder, som skal prioriteres højere. Jeg kan her nævne fødevarerområdet og miljøområdet, som undervisningsministeren, der jo har det forskningspolitiske ansvar, netop har peget på er områder, der skal opprioriteres.

Det, vi i særlig grad har prøvet at lægge vægt på med ordningen, er at ramme et sted, så virk-